

Arrest

nr. 147 629 van 11 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERHANNEMAN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Bukan en bent u Iraans staatsburger. Na de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen van 1388 (Iraanse kalender; stemt overeen met 2009 in de Gregoriaanse kalender) nam u als student deel aan de demonstraties in de universiteit en op straat die werden georganiseerd om te protesteren tegen de verkiezingsuitslag. Tijdens één van deze manifestaties werd u door de ordediensten aangehouden en ondervraagd. Na twee dagen werd u na het tekenen van een beloftebrief vrijgelaten. Sinds 1390 (2011-2012) werkte u in de suikerfabriek Shadi Bukan. Sinds de laatste maand van 1391 (februarimaart 2013) kreeg niemand in de fabriek nog een loon uitbetaald. Omdat u een hogere functie had binnen de fabriek, zagen de werknemers u als een

soort spreekbuis die met de directeur kon onderhandelen. Ondanks uw inspanningen bleven de lonen echter uit en op 7/6/1392 (29 augustus 2013) diende u een officiële klacht in bij het Ministerie van Samenwerking, Werk en Sociale Welvaart (bureau Bukan). U werd opgeroepen en moest zich op 14/6/1392 (5 september 2013) melden. De directeur had daar toen ook aanwezig moeten zijn, maar kwam niet meteen opdagen. Toen u later ging informeren wat het bureau met uw klacht had gedaan, kwam u te weten dat de directeur die dag alsnog was gekomen. De directeur vroeg aan jullie om het nog een maand vol te houden. Toen de lonen echter nog steeds niet uitbetaald werden, kwamen de werknemers in opstand en legden ze aan het einde van de zevende maand van 1392 (september 2013) het werk neer. De boekhouder verwittigde daarop de ordediensten waarop de Nirouye Entezami (reguliere politie) ter plaatse kwam. De politie trad hierbij hardhandig op. U besloot daarop te vluchten. Tijdens uw vlucht uit de fabriek zag u nog net dat uw collega G. (...) door een agent bij de arm werd vastgegrepen. U wist het gebouw te verlaten en contacteerde uw broer, die u naar uw tante bracht. De tweede dag dat u bij uw tante verbleef, vernam u dat dezelfde dag van het incident uw twee broers S. (...) en R. (...) door het Ettelaat (Ministerie van Informatie) voor ondervraging meegenomen werden. Ze werden opgesloten. De dag nadien werd ook uw vader thuis ondervraagd. Uw vader dacht dat het voor u uit de hand zou lopen en gebood één van uw broers u naar Ourumiyeh te brengen. Tien dagen na de staking kwam het Ettelaat nog een keer bij u thuis om naar u vragen. Twintig dagen later moest uw broer S' (...) zich melden bij het Ettelaat. Na een verblijf van een maand in Ourumiyeh waren uw broers nog steeds niet op vrije voeten. U vernam er tevens dat uw collega G. (...) was opgepakt en vermoedelijk was gemarteld, maar niemand had nieuws over haar. Uw vader en uw broers beseften dat er voor u niets anders opzat dan het land te verlaten. Op 24 januari 2014 vroeg u in België asiel aan. Hier in België vernam u dat uw broers na vier maanden waren vrijgelaten en dat er ten gevolge van de staking uiteindelijk twee doden waren gevallen en verschillende arbeiders werden gearresteerd. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje); uw mellikaart (nationale kaart); de oproepingsbrief, d.d. 14/06/1392 (5 september 2013), die u naar aanleiding van uw klacht bij het Ministerie van Samenwerking, Werk en Sociale Welvaart (bureau Bukan) ontving; twee diploma's; en verschillende documenten ter staving van uw professionele activiteiten in de suikerfabriek (onder meer loonfiches, een technische licentie en een arbeidscontract).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U beweerde dat u ten gevolge van uw (mondelinge en schriftelijke) klachten naar aanleiding van het niet uitbetalen van uw loon en dat van de werknemers van de suikerfabriek waar u ook werkte beschouwd werd als (één van de) aanstoker(s) van de stakingsactie in uw fabriek op het einde van de zevende maand van 1392 (september 2013).

Vooreerst stemt de inhoud van de door u neergelegde documenten geenszins overeen met de door u afgelegde verklaringen voor het Commissariaat-generaal. U legde ter staving van uw klachten, onder meer bij het Ministerie van Samenwerking, Werk en Sociale Welvaart (bureau Bukan), een document neer. U beweerde dat dit document een oproepingsbrief was – u werd opgeroepen naar aanleiding van uw klacht tegen uw werkgever – en dat u zich hierna op 14/6/1392 (5 september 2013) diende te melden. U meldde zich aan en u beweerde dat, nadat u al vertrokken was, uw werkgever zich uiteindelijk ook gemeld heeft. Hij zou toen beloofd hebben om binnen de twintig dagen de werknemers uit te betalen. U was niet op de hoogte van een eventuele uitspraak van de rechter naar aanleiding van uw klacht (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 7). Uit een analyse van het door u neergelegde document blijkt echter dat het om een notificatie d.d. 14/6/1392 van een vonnis gaat dat gevelde werd naar aanleiding van een door u ingediende klacht. Uit dit document blijkt tevens dat dit vonnis, gevelde op 13/6/1392 (4 september 2013), in bijlage werd toegevoegd. Hiermee geconfronteerd, beweerde u van niets te weten; u verklaarde evenmin over andere documenten in dit verband te beschikken (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 7). Bovenstaande fundamentele tegenstrijdigheid zet dan ook de geloofwaardigheid van de context en van de inhoud van uw beweerde klacht op losse schroeven. Dat u het vonnis waarvan sprake in het door u neergelegde document niet neerlegde, terwijl redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij of zij al deze documenten neerlegt die zijn asielverzoek enigszins kunnen staven, doet dan ook sterk vermoeden dat de inhoud van dit vonnis slechts moeilijk in overeenstemming is te brengen met uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties. Dat u naar aanleiding van het niet uitbetalen van uw eigen loon en dat van de fabrieksarbeiders één of meerdere (mondelinge of schriftelijke) klachten zou hebben ingediend, heeft u bijgevolg geenszins aannemelijk gemaakt. Aangezien u niet aannemelijk gemaakt heeft daadwerkelijk klachten te hebben ingediend naar aanleiding van het niet uitbetalen van uw loon en dat van uw collega's, heeft u bijgevolg evenmin

aannemelijk gemaakt dat u als aanstoker van de stakingsactie op het einde van de zevende maand van 1392 werd/kon worden beschouwd.

Deze bevinding wordt bevestigd door het feit dat u (uw aanwezigheid bij) de stakingsactie zelf niet aannemelijk heeft gemaakt. Dit blijkt immers uit een aantal tegenstrijdigheden en merkwaardigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u zag hoe uw collega G. (...) die dag tijdens de staking werd meegenomen (CGVS I, p. 16). Later verklaarde u echter expliciet niet gezien te hebben dat er mensen werden opgepakt omdat u weg liep (CGVS II, p. 9). U zag hoogstens iemand van de Nirouye Entezami G. (...)’s arm vastgrijpen. Pas later, toen u al naar Ourumiyeh gevlucht was, vernam u van uw broer dat G. (...) tijdens de staking werd aangehouden (CGVS II, p. 10-11). Verder sloop een fundamentele tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot het lot van uw collega G. (...) in de gevangenis. Tijdens uw eerste interview op het Commissariaat-generaal stelde u dat zij na haar arrestatie werd opgesloten in een gevangenis van waaruit ze naar een grotere gevangenis in Ourumiyeh werd gebracht (CGVS I, p. 16). U verklaarde dat zij bezoek van haar vader mocht ontvangen. Hierdoor wist u dat zij in gevangenis gemarteld werd (CGVS I, p. 23-24). Tijdens uw tweede interview vermoedde u enkel dat G. (...) in de gevangenis van Ourumiyeh werd vastgehouden, maar u had nog steeds geen nieuws van haar (CGVS II, p. 3). De vader van G. (...) had immers nog geen mogelijkheid gehad zijn dochter te bezoeken in de gevangenis; G. (...) mocht geen contact hebben met familie of vrienden. Via kennissen bij het Ettelaat was haar vader te weten gekomen dat zijn dochter was aangehouden en vermoedelijk ook gemarteld (CGVS II, p. 11). Daarnaast verklaarde u bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat zowel de Nirouye Entezami als het Ettelaat (met twee voertuigen) naar aanleiding van de stakingsactie de suikerfabriek binnengevallen waren (CGVS I, p. 16; p. 18). Elders in hetzelfde gehoor gaf u aan dat u wel degelijk in staat bent leden van het Ettelaat te herkennen (CGVS I, p. 23). Bij uw tweede gehoor beweerde u in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen echter plots dat enkel de Nirouye Entezami (met drie à vier voertuigen) de fabriek binnengevallen was (CGVS II, p. 8). Voorts is het opmerkelijk dat u over de dodelijke slachtoffers ten gevolge van de interventie van de ordediensten tijdens de staking slechts vage en incoherente verklaringen kon afleggen. U verklaarde bij uw eerste gehoor aanvankelijk dat een arbeider, genaamd M. (...), gewond was geraakt tijdens de staking en later (vermoedelijk na vier à vijf dagen) in het ziekenhuis overleden was (CGVS I, p. 5). Later, tijdens hetzelfde gehoor, verklaarde u echter dat er twee dodelijke slachtoffers te betreuren waren: één slachtoffer overleed ter plaatse tijdens de staking; een tweede slachtoffer overleed in het ziekenhuis (CGVS I, p. 16). De naam van het slachtoffer dat ter plaatse overleden was was M. (...); de naam van de arbeider die later aan zijn verwondingen in het ziekenhuis overleed, wist u niet en u had hier ook nooit naar geïnformeerd (CGVS I, p. 19-20). Tijdens uw tweede interview bleken er dan weer ter plaatse geen doden gevallen te zijn: twee arbeiders stierven in het ziekenhuis aan hun verwondingen (CGVS II, p. 3; p. 9). Ten slotte komt het bevreemdend over dat, daar waar u bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal totaal geen zekerheid had over de manier waarop de autoriteiten van de stakingsactie werden verwittigd – u vermoedde dat F. A. (...) de ordediensten had verwittigd (CGVS I, p. 18) –, u bij uw tweede gehoor hierover plots zekerheid bleek te hebben (CGVS II, p. 8). Er kan bijgevolg geen enkel geloof gehecht worden aan (uw aanwezigheid bij) de door u beweerde staking in de fabriek waar u werkte.

Deze vaststelling wordt nog extra kracht bijgezet door het feit dat u geenszins op de hoogte was van de gevolgen van de staking voor uw entourage. U verklaarde dat na de staking twee van uw broers, R. (...) en S. (...), door het Ettelaat werden opgepakt (CGVS I, p. 21-22; CGVS II, p. 4). U had er echter geen idee van of uw broers voor een rechter zijn moeten verschijnen, of er voorwaarden verbonden waren aan hun vrijlating en of er een borg werd gesteld. U heeft dit ook niet gevraagd (CGVS II, p. 4; p. 19). Verder had u weliswaar gehoord dat er na het incident arbeiders gearresteerd werden, maar u wist niet hoeveel arbeiders werden gearresteerd, noch wie er werd gearresteerd (CGVS II, p. 9). Hoewel u vermoedde dat de directeur tijdens de staking gewond was geraakt, had u hierover geen enkele zekerheid. U wist evenmin of hij tegenwoordig nog steeds aan het hoofd van de fabriek staat (CGVS II, p. 14-15). Of er ontslagen waren gevallen onder de werknemers, wist u ook niet (CGVS II, p. 15). U kon evenmin vertellen of de staking iets had uitgehaald en de werknemers intussen hun loon hadden gekregen (CGVS II, p. 15). Gelet op uw al dan niet rechtstreekse contacten met het thuisfront en met werknemers van de suikerfabriek (CGVS II, p. 15), is het feit dat u over al deze zaken, hoewel deze zaken integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, geen informatie kon verstrekken, weinig aannemelijk. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vluchtrelaas. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gezien de problemen die uw entourage het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de stakingsactie en u deze

problemen geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan het feit dat u als aanstoker van een stakingsactie werd beschouwd. Er kan bijgevolg geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u door de Iraanse autoriteiten zou worden gezocht.

Betreffende uw bewering dat u naar aanleiding van een deelname aan een demonstratie in 2009 kortstondig werd opgepakt (CGVS I, p. 9-10; CGVS II, p. 21-23), kan worden opgemerkt dat die arrestatie dient gekaderd te worden in de woelige nasleep van de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u sindsdien naar aanleiding van deze arrestatie ook maar enig probleem zou hebben gekend. Nochtans verbleef u sinds uw beweerde kortstondige arrestatie in 2009 nog ongeveer vijf jaar in Iran. Bijgevolg is deze kortstondige arrestatie een eenmalige gebeurtenis die te ver in de tijd gesitueerd om heden als vluchtmotief te kunnen worden beschouwd. Uit deze kortstondige arrestatie kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden geput.

Tot slot kan er, betreffende uw verwijzing naar uw Koerdische origine en naar de politieke overtuiging van uw vader (CGVS I, p. 27; CGVS II, p. 21), nog opgemerkt worden dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u naar aanleiding hiervan in Iran nooit problemen heeft gekend (CGVS II, p. 21).

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw opleidingsniveau en uw professionele activiteiten wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de inhoud van de door verzoekende partij neergelegde documenten geenszins overeenstemt met de door haar afgelegde verklaringen voor het Commissariaat-generaal, legt verzoekende partij in haar verzoekschrift uit dat het door haar neergelegde document een oproepingsbrief betreft om op 14/06/1392 (5 september 2013) voor het Ministerie van Samenwerking, Werk en Sociale Welvaart (bureau Bukan) in persoon te

verschijnen teneinde haar te horen inzake de door haar neergelegde klacht. In de oproepingsbrief wordt verwezen naar een vonnis van 13/06/1392. Dit vonnis houdt evenwel niet meer in dan een bevel van de betrokken instantie aan verzoekende partij om persoonlijk te verschijnen opdat zij gehoord zou kunnen worden. In tegenstelling tot wat door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt gesteld, betreft dit vonnis geenszins een uitspraak naar aanleiding van haar klacht, doch slechts een bevel tot persoonlijke verschijning gericht aan verzoekende partij. Verzoekende partij benadrukt nog dat het volstrekt normaal is dat zij naar aanleiding van haar klacht eerst opgeroepen wordt om persoonlijk gehoord te worden, alvorens enige uitspraak gedaan wordt inzake de door haar neergelegde klacht. Ten slotte geeft verzoekende partij aan niet (meer) over een kopie van dit “*bevel tot persoonlijke verschijning*” te beschikken.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit het door verzoekende partij neergelegde document op geen enkele manier blijkt dat dit, zoals verzoekende partij beweert, een oproepingsbrief zou betreffen waarin zij wordt opgeroepen om op 14/06/1392 (5 september 2013) voor het Ministerie van Samenwerking, Werk en Sociale Welvaart (bureau Bukan) in persoon te verschijnen teneinde haar te horen inzake de door haar neergelegde klacht. Het door haar neergelegde document betreft immers louter een kennisgeving d.d. 14/06/1392 (5 september 2013) van een vonnis van 13/06/1392 (4 september 2013) (administratief dossier, stuk 18, documenten, deel 3). Van het feit dat verzoekende partij zich zou moeten melden bij de betrokken instantie teneinde gehoord te kunnen worden, wordt nergens melding gemaakt. Dat het vonnis waarnaar in het door verzoekende partij neergelegde document verwezen wordt een vermelding in die zin zou bevatten, betreft voorts een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze staaft. Immers laat zij na desbetreffend vonnis, waarvan nochtans uit de inhoud van het door verzoekende partij neergelegde document blijkt dat het als bijlage werd toegevoegd, neer te leggen. De vaststelling dat verzoekende partij dit vonnis niet neerlegt, terwijl zij wel in staat bleek de begeleidende brief neer te leggen, doet sterk vermoeden dat de inhoud van dit vonnis niet in overeenstemming te brengen is met haar verklaringen voor de Belgische asielinstanties.

2.2.4.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij (haar aanwezigheid bij) de stakingsactie zelf niet aannemelijk gemaakt heeft, gelet op een aantal tegenstrijdigheden en merkwaardigheden in haar opeenvolgende verklaringen, maakt verzoekende partij volgende opmerkingen in haar verzoekschrift.

Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen over de arrestatie van haar collega G., meent verzoekende partij dat, rekening houdend met de paniek die heerste tijdens de opstand in de suikerfabriek, het onderscheid tussen een ‘arrestatie’ en ‘het vastgrijpen met het oog op arrestatie’ van haar collega G. verwaarloosbaar is.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen over de autoriteiten die naar aanleiding van de stakingsactie de suikerfabriek binnengevallen waren, betoogt verzoekende partij dat zij op het ogenblik van de inval in paniek was, waardoor zij nog maar weinig besef had van hetgeen rondom haar plaatsvond. Daarnaast wijst zij er nog op dat haar beide gehoren op het Commissariaat-generaal meerdere uren duurden. Volgens verzoekende partij kan deze vaststelling bezwaarlijk worden afgedaan als een tegenstrijdigheid, doch wel slechts een minimaal verschil in detail tussen de betrokken verhoren.

2.2.4.2. Inzake de verklaringen van verzoekende partij omtrent de arrestatie van haar collega G., stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aangaf dat zij gezien had dat haar collega G. tijdens de staking werd *meegenomen* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 12/03/2014, p. 16). Haar latere verklaring tijdens haar tweede gehoor dat zij niet gezien heeft dat er mensen werden opgepakt omdat zij wegliep en hoogstens iemand van de ordediensten G.’s arm zag vastgrijpen, maar pas later, toen zij al naar Ourumiyeh gevlucht was, van haar broer vernam dat G. tijdens de staking werd aangehouden (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 02/09/2014, p. 9-11), is dan ook tegenstrijdig met haar eerdere verklaring hierover. Daar verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor duidelijk stelde enkel gezien te hebben dat iemand van de ordediensten G.’s arm vastgreep, doch pas later vernam dat G. werd aangehouden, kan de uitleg van verzoekende partij dat het onderscheid tussen een ‘arrestatie’ en ‘het vastgrijpen met het oog op arrestatie’ verwaarloosbaar is, geenszins overtuigen om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen.

Verder is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij op het ogenblik van de inval in paniek was, niet van aard is om haar manifest tegenstrijdige verklaringen over de autoriteiten die naar aanleiding van de stakingsactie de suikerfabriek binnengevallen waren – bij haar eerste gehoor verklaarde zij dat zowel de Nirouye Entezami als het Ettelaat met twee voertuigen binnengevallen

waren, stellende dat zij in staat is leden van het Ettelaat te herkennen, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor beweerde dat enkel de Nirouye Entezami met drie à vier voertuigen de fabriek binnengevallen zijn – te vergoelijken. Immers gaf zij tijdens beide gehoren duidelijke verklaringen omtrent deze gebeurtenissen, waarbij zij telkens kon aangeven welke autoriteiten het betroffen en met hoeveel voertuigen zij binnenvielen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 12/03/2014, p. 16, 18 en 23; administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 02/09/2014, p. 8). De *post-factum*-uitleg dat zij omwille van de paniek nog maar weinig besef had van hetgeen rondom haar gebeurde, kan dan ook, gelet op haar gedetailleerde verklaringen omtrent de inval van de ordediensten, allesbehalve overtuigen. Dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan het feit dat de gehoren van verzoekende partij meerdere uren duurden, kan evenmin door de Raad gevolgd worden. De Raad wijst er desbetreffend op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Het gegeven dat de gehoren op het Commissariaat-generaal meerdere uren duurden neemt niet weg dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen gelet op de reeds aangehaalde medewerkingsplicht. Bovendien kan van het hardhandig optreden van de ordediensten tijdens de staking aangenomen worden dat het gaat om een dergelijk ingrijpende gebeurtenis zodat, indien verzoekende partij werkelijk getuige was van deze gebeurtenis, verwacht mag worden dat deze in het geheugen van verzoekende partij gegrift staat en zij hierover coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kan afleggen, ook tijdens een gehoor van meerdere uren. De vaststelling dat verzoekende partij hierover echter flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Ten slotte bemerkt de Raad nog dat de vastgestelde fundamentele tegenstrijdigheid in de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot het lot van haar collega G. in de gevangenis en de vastgestelde vage en incoherente verklaringen over de dodelijke slachtoffers ten gevolge van de interventie van de ordediensten tijdens de staking, doorslaggevende motieven betreffen die door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.5.1. Wat de vaststelling van verwerende partij betreft dat verzoekende partij geenszins op de hoogte was van de gevolgen van de staking voor haar entourage, ondanks haar al dan niet rechtstreekse contacten met het thuisfront en met werknemers van de suikerfabriek, meent verzoekende partij dat het geenszins onlogisch is dat zij zich in de weinige en korte gesprekken met haar familie beperkt tot het polsen naar de meest essentiële zaken. Bovendien moet haar familie deze telefoon-/Skypegesprekken voeren vanuit plaatselijke en publieke telefoon-/internetcentrales, waardoor haar familie niet vrijuit over bepaalde zaken kan praten, zoals over de opstanden die hebben plaatsgevonden in de plaatselijke suikerfabriek.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de gevolgen van de staking voor haar entourage daar deze elementaire informatie verzoekende partij zou toelaten een correcte inschatting te maken van haar eigen huidige situatie. Het zich hierover niet terdege informeren via familie of werknemers van de suikerfabriek – al dan niet rechtstreeks – doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. De loutere opmerking dat zij slechts korte gesprekken heeft met haar familie waarbij haar familie, die de telefoon-/Skypegesprekken voert vanuit plaatselijke en publieke telefoon-/internetcentrales, bovendien niet vrijuit over bepaalde zaken kan praten, kan haar onwetendheid en nalatigheid zich te informeren niet vergoelijken. Immers toont verzoekende partij geenszins aan waarom het tijdens die korte gesprekken niet mogelijk zou zijn hierrond vragen te stellen noch toont zij aan waarom zij niet de mogelijkheid zou hebben via andere, meer discrete, kanalen met haar familie te communiceren.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog bemerkt dat zij een vrouw is van Koerdische origine en hierbij, onder verwijzing naar een resolutie van het Europees Parlement van 14

juni 2012, de schending van de rechten en vrijheden van minderheden in Iran aankaart, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij naar aanleiding hiervan in Iran nooit problemen heeft gekend (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 02/09/2014, p. 21). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en de 'algemene situatie' in haar land van herkomst voor etnische minderheden, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT